

کِتَابِ حَبَقُوقِ نَبِی

پیشگفتار

دَ شُرُوعِ امزی کِتَابِ حَبَقُوقِ نَبِی از
خُدا سوال مُونه که چرا خُدا اِجازه میدیه
که شرارت، ظُلم و آزار-و-اَذیت دَ یهُودا
ادامه دَشته بَشه و چرا خُدا خود ره دَ برابرِ
بے انصافی-و-بے عدالتی چُپ گِرِفته.
اوخته خُدا دَ جوابِ حَبَقُوقِ مُوگیه که
لشکرِ بابل ره دَ خِلافِ یهُودا میره و مردُمِ
یهُودا ره بخاطرِ شرارتِ ازوا جزا میدیه.

ای توره نبی ره دیگه ام پریشان مونه و
 بلده شی سوال پیدا موشه که چرا خدا
 ملتتی ره که از یهودا کده گناهکارتر آسته
 بلده مجازات ازوا میره. خدا د جواب
 حَبَقُوقِ مُوْگِیَه که امو مِلَّتِ ام از پیلَه
 غَضَبِ خُدا وُچِی مونه و امو رقم که د بله
 دیگه مِلَّتِها ظُلم کده اونا ره غارت کد،
 امو رقم خود شی غارت شده مَوْرِدِ ظُلم
 قرار میگیره. د فصلِ آخِرِ امزی کِتَابِ
 حَبَقُوقِ بیان مونه که خداوند د بزرگی و
 جلالِ خُو ظاهر موشه و ظُلم و شرارت ره
 از بین بُرده عدالت ره برقرار موکنه.

آیه مشهورِ امزی کِتَابِ اینی آسته:

طبقه-بندی موضوعها

نالہ و فریادِ حَبْقُوق (۱:۱)

جوابِ خُداوند (۵:۱)

شِکَايَتِ دَوْمِ حَبْقُوق (۱۲:۱)

جوابِ خُداوند (۲:۲)

دُعایِ حَبْقُوق (۱:۳)

۱) اینی وَحیِ رِه حَبْقُوقِ نَبیِ دَ
رویا دید.

نالہ-و-فریادِ حَبْقُوق

② آی خُداوند، تا کی نالہ-و-فریاد
کنم

و تا کی نَمِيشَنَوِی؟

تا کی از ظُلمِ دَ پیش تُو نالہ-و-
فریاد کنم

و تا کی نِجَاتِ نَمِیدِی؟

③ چرا میلی کہ ما بے انصافی رہ
بِنِگَرُم؟

چرا خطاکاری ره توخ کده
موری؟

تباھی و ظلم دَ پیشِ رُوی مه
آسته؛

جنگ-و-جدلِ اِدامه دَره و

مُخَالَفَتِ از هر جای
سر بلند مُونه.

امزی خاطر شریعت از کار اُفتده ۴

و عدالت هرگز حاکِم
نَمُوشه.

ازی که شریرو عادِلا ره گردگیره
مونه،

حُکمِ قضاوتِ تغییر خورده
صادر موشه.

جوابِ خُداوند

⑤ ”سُونِ مِلَّتِها تُوخ کده بِنِگَرِید،

و آگِ شُده حَیرو بُمَنِید،

چراکه دَ روزای از شُمو کاری مُونُم

که حتی اگه بِلِدِه شُمو

گفته شنه

شمو باور نمونید.

چون ما گلدانیا ره باله مونم، ⑥

امو ملت تندخوی و

بے رحم ره،

که د روی زمی میگرده

تا جای های ره که ازوا

نیسته تصرف کنه.

اونا ترسناک و باهیبت آسته؛ ⑦

قضاوت و شان-و-شوکت

ازوا

از خودونِ ازوا سرچشمه

میگیره.

آسپ‌های ازوا تیزتر از پلنگ‌ها ^①

آسته

و چالاکتر از گرگای شاو؛

آسپ‌های ازوا چارپورته مونه.

آسپ سوارای ازوا از راه

دور مییه؛

اونا رقم بُرگُجی پرواز
مونه که د تیزی بلده
خوردون شکار خوتاه
مییه.

۹ پگ ازوا بلده ظلم کدو مییه،

حرکت ازوا طرف پیش
روی آسته

و اسیرا ره رقم ریگ دریا
جم موکنه.

۱۰ اونا د بله پادشایو ریشخندی

مُونَه

و از حُکمرانا مزاق جور
مُوکُنَه.

أونا دَ بِلِه تمامِ قلعه‌ها میخنده

و کوڈِ خاکِ جور کده أونا
ره تَصَرُفِ مُونَه.

أونا رقمِ بادِ دَ دَمِ خُو میزنه و تیر
شُدَه مورَه؛

أونا مُجْرِمِ حِسَابِ مُوشَه،

چراکہ قُدْرَتِ خُو رَہِ خُدایِ
خُو مِیْدَنَہ. ”

شِکَايَتِ دَوْمِ حَبْقُوْق

①۲ آیِ خُداوَنَد، خُدایِ مَہ!

آیِ مُقَدَّسِ مَہ، تُو ازِ اَزَلِ
بُوْدِے وِ اَسْتِی، پَسِ
مُو نَمُوْمُرِی.

آیِ خُداوَنَد، تُو اُوْنا رَہِ بَلَدِہِ
قِضَاوَتِ تَعْيِیْنِ کَدِے،

آی قاده-و-پناہگاہ، تُو
اونا رہ بَلدہ جَزای قَوم
خُو مُقَرَّر کدے .

۱۳ چیمای تُو پاکتر ازی آستہ کہ
سُون بدی توخ کُنی

و تُو خطاکاری رہ دِیدہ
نَمِیْتَنی؛

پس چرا سُون خیانتکارا توخ کدہ
موری

و غِیْتِیکہ شَرِیرو نفرای

عَادِلْتَرِ از خود ره
قُورْتِ مُونِه چُپ
مِیْشِیْنِی؟

۱۳) تُو مَرْدُمِ رِه رِقْمِ مَاهِیْیایِ دَرِیَا جُور
کَدِے

و رِقْمِ خَزِنْدَه‌هَایِ کِه
حُکْمَرَانِ نَدَرِه.

۱۵) دُشْمُو پِگِ اَزْوَا رِه قَدِ چَنگِگِ بُر
مُونِه

و اُونَا رِه قَدِ جَالِ خُو

میکشه

و دَ تور خُو جَم مُوکنه؛

امزی خاطر خوش و

خوشحال آسته.

①۶ آرے، اُو بَلدِه جال خُو قُرَبانی

مُونه

و بَلدِه تور خُو بُخورِ

خوشبُوی دُود مُوکنه؛

چراکه دَ وَسِیلِه امزوا تقسیمِ ازو

پَریمو آسته

و خوراک شی چرب.

①۷ پس آیا او جال خوره خالی کده

موره

و مِلَّتْهَا ره بِدُونِ رَحْمِ کُشته

موره؟

① ۲ ما دَ پیره خُو ایسته

مُوشُم

و دَ بِلَه بُرَجِ خود ره جای-

دَ-جای مُونُم؛

ما توخ کده مورُم تا بِنِگَرُم که او

دَز مه چِزخِیل مُوگیه

و دَ باره شِکایت مه چی

جواب میدیه.

جوابِ خُداوند

اوخته خُداوند دَز مه جواب دَد و

②

گُفت:

”روبا ره نوشته کُو؛

اُره دَ بِلِه لُوحها رقمی

نَقش کُو

که نفر حتی دَ غیتِ دَویدو
اُره خاندَه بَتَنه.

چُون ای رویا بَلدِه یگ وختِ ۳
مُعینِ آسته

و دَ زودی پوره مُوشه؛ ای
دروغ نیسته.

اگرچه طال مُخوره، بَلدِه شی
انتظار بکش؛

حتماً مییه و ناوخت
نمؤکنه.

آدمِ کبریٰ-و-مغرور رہ بنگر (۴)

روحِ شی دَ وِجُودِ ازو
صالحِ نیستہ،

لیکن شخصِ عادلِ دَ
وسیلہ ایمانِ خو
زندگی مُونہ.

واقعاً کہ شراب فریبندہ آستہ (۵)

و آدمِ کبریٰ-و-مغرور
ناآرام و بے قرار.

اُو کٹوکِ خو رہ رقمِ عالمِ مُردہا

کُتّه واز مُونه

و رِقْمِ مَرگِ هَرگِزِ سِیرِ
نَمُوشه.

أو پِگِ مِلَّتْها رِه دَ پِیشِ خُو جَم
مُونه

و تَمامِ قَوْمِها رِه قَدِ خُو
یِگِ جَایِ مُوکُنَه.

یقیناً، پِگِ ازوا مَثَلِ أوردَه او رِه ۶
طَعنه مِیزَنه و مُوگیه:

’وای دَ حالِ کِسی که چِیزای

گرفته شده ره د بِلِه مال خُو
کوڈ مُونه!

تا کی او خود ره تی بارِ
مالهای گروی قرار
میدیه؟

آیا قرضدارای تُو بے بلغه باله ۷
نمُوشه

آیا اونا بیدار شده تُو ره د
لرزه نمیره؟

اوخته تُو بلده ازوا وُلجه

جور مُوشی .

ازی کہ تُو مِلَّتْ هَای کَلو ره ①
غارَت کدے ،

تمام باقِیمنده قومها تُو ره
غارَت مُونه ،

آرے ، تُو خُونِ اِنسان ره ریختندے

و دَ بِلَه سرزمینا ، شارا و
پگِ باشنده هَای شی
ظُلْم کدے .

وای دَ حالِ کسی کہ بِلدِه آباد ②

کدونِ خانِه خُو عایدِ حرامِ حاصل
مُونه

تا وُر خُو ره دَ جایِ بلند
قرارِ بدیه

و از چنگِ بلا - و - مُصیبت
نجاتِ پیدا کُنه!

تُو دَ وسیله نأبود کدونِ قوم‌های ۱۰
کَلو

بلدِه خانِه خُو نقشِه
رَسوایی کشیدے

و دَ ضِدِ جَانِ خُو گُناه
کدے .

①① چُون سَنگِ از دِیوالِ ناله-و-فریاد
مُونه

و تِیرِ خانِه از مینکلِ
چیوها جوابِ شی ره
میدیه .

①② وای دَ حالِ کسی که یگِ شارِ ره
دَ وسیلِه خُونریزی آباد مُونه

و شارِ دیوالدارِ ره دَ

وَسِيْلَهُ شِرَارَتِ اُسْتُوَارِ
مُوْكُنْه!

آيا اِي از طَرْفِ خُداوَنْدِ لَشْكْرَهَا

۱۳

نِيِيَه

كَه قَوْمِهَا بَلْدَه سُوخْتِ

اَتَش زَحْمَتِ مِيكَشَه

و مِلَّتِهَا خُوْدُوْن رَه بَلْدَه

هِيچ مَنْدَه مُوْنَه؟

پَس بَدَنِيد كَه زَمِي پُر از شِنَاسِ

۱۴

جَلالِ خُداوَنْدِ مُوشَه

امو رقم که دریا پُر از
آوها آسته.

۱۵ وای دَ حالِ کسی که دَ همسایه
خُو پیله غَضَب ره وُچیدَلجی مُونه

و غَضَب خُو ره تا آخِر
شیو کده اونا ره نشه
مُوکنه

تا لُچی ازوا ره بِنگره.

۱۶ تُو دَ جای شان-و-شوکت قد
توهین-و-تحقیر سیر موشی.

تُو ام وُچی کُو و بے پَرده
شُو!

پیلہ دِسْتِ راسْتِ خُداوند دَ پیشِ
ازتُو مییہ

و رَسوایی دَ بِلہ شان-و-
شوکْت تُو قرار
میگیرہ.

چُون ظُلْمی کہ دَ لِبنان کدی و (۱۷)
نابُودی حَیوانا اونا ره تَرَسند،

امُو ظَلَم دُچار تُو مُوشہ.

آرے، تُو خُونِ اِنْسَانِ رِه رِيخْتَنْدِي

و دَ بِلَه زَمِي، شَارَا و پِگِ

باشنده‌های ازوا ظلم

کدی.

١٨ یگ بُت چي فايده دَرِه؟

بُتي که سازنده شي اُو رِه

تراش کده

يا بُتي که ريختنده شُدِه

بلدِه گُمراه کدُونِ

مردُم؟

چُون سازِنْدِه اَزُو دَ چِيزِي كِه جُور
كده تَوَكُّل مُونِه،

دَ حَالِيكِه اَمُو بُتْهَای
جُور شُدِه توره كُفته
نَمِيتَنه!

وای دَ حَالِ كَسِي كِه دَ چِيو ۱۹
مُوكِيه، 'بِیدار شو!'

و دَ سِنِگِ بے جَان مُوكِيه،
'باله شو!'

آیا اُو مِيتَنه هِدَايتِ بَدِيه؟

توخ کُو، اُو قد طِلَّا و نُقره

پوشنده شُده

و دز شی هیچ دم وجود

ندرہ.

لیکن خُداوند دَ جایگاہِ مُقدَّس (۲۰)

خُو آسته؛

بیلید که تمامِ زمی دَ حُضُورِ

ازو چپ بشه. ”

دُعای حَبَقُوق

۳ ① دُعای حَبَقُوقِ نَبِی دَ سَبِکِ

«شَکِیونوت».

② آی خُداوند، ما آوازِه تُو ره شَنِیدُم

و از کارای تُو آگ شُدِه

مندُم، آی خُداوند.

دَ زمانِ ازمو اونا ره دُوباره انجام

بِدی،

دَ زمانِ ازمو اونا ره

مشهُور بِساز

و دَ حَینِ غَضَبِ رَحمت

خُورِه دَ یَاد بَیرِ.

③ خُدا از تیمان آمد،

امُو مُقَدَّس از کوهِ پاران.
سِلاه.

جِلالِ ازُو آسمونا ره پوشند

و زمی پُر از حمد-و-ثنای
ازُو شد.

④ نُورِ ازُو رِقْمِ آفَتُو بُود؛

از دِستِ ازُو آتَشک مِیزد،

از جای که قُدْرَت شی دَ
اُونجی تاشه بُود.

⑤ مَرَضِ وُبا پِیشِ رُوی شی مورفت

و بَلا-و-مُصِیبت از پُشت
شی میمَد.

⑥ اُو ایسته شُد و زمی ره تکان دَد؛

اُو توخ کد و مِلَّتْها ره دَ
لَرزه اُورَد.

کوههای اَزلی جَوِجَو شُد و تِپه‌های
اَبَدی اوار.

راه-و-طریق ازو از قدیم

امی رقم بوده.

⑦ خیمه‌های کوشان ره دُچارِ

مُصِیبت دیدم؛

و رخت‌های خیمه سرزمینِ

مدیان لرزید.

⑧ ای خُداوند، آیا غَضَبُ تُو دَ بِلِه

جوی‌ها

و قار تُو دَ بِلِه دریاچه‌ها

بُود

و خَشْمِ تُو دَ بَلِه دریا قرار
دَشت،

وختیکه اَسپ‌های خُو

و گاڈی های جنگی خُو
ره بَلدِه نِجات سوار
شُدی؟

تُو کَمونِ لُچِ خُو ره آماده کدی، ⑨

تیرها دَ اَمَرِ تُو دَ کَمو قرار
گِرِفَت. سِلاه.

تُو زمی ره دَ وَسِیلِه

دریاچه‌ها دُوشَق
کدی.

کوه‌ها تُو ره دیدِه دَ لَرزه اَمَد ⑩

و سیل‌ها سرازیر شُد.

غُوجی زمی آواز خُو ره بُر کد

و دِستای خُو ره سُون باله

پِلند کد.

آفتو و ماهتو دَ پِلندترین جای خُو ⑪

ایسته شُد؛

آرے، اونا از روشنی
تیرهای تو

و از شعاع نيزه جَلَجَلی تو
از حرکت مند.

دَ وختِ غَضَبِ خُو زمی ره لغه

کدی

دَ غَیْتِ قارِ خُو مِلَّتْها ره
پایمال کدی.

تُو بَلْدَه نِجَاتِ قَوْمِ خُو بُرْ شُدی،

بَلْدَه نِجَاتِ پادشاهِ مَسَح

شُدِه خُو.

تُو سرِ خانِه شَرِیرو ره کُفتی

و اُو ره از تادَو تا بام لُچ

کدی. سیلاه.

تُو قد نِیزِه دُشمو سرِ نفرای ۱۳۶

جنگی ازو ره سُلّاخ کدی؛

اونا رقمِ گِرَدباد اَمُد د تا

مو ره تیت پَرک کُنه؛

و د دِل خُو خوش بُود که

آدمای غریب ره از

جای که تاشه شُدُّد بُر
کده قُورت مُونه.

١٥) تُو دریا ره قد اَسپ‌های خُو پایمال
کدی،

دَ بِلِه آوهای کَلو لَغه
کدی.

١٦) ما گوش گِرِفْتُم و دِل-و-دِرُون مه
تکان خورد

و از آوازی که مِی‌شِنِیدُم
لَبای مه دَ لَرزه اَمَد.

پُوڈَگی دَ اسْتُغونای مه داخِل شُد

و دَ جای که ایسته بُوَدُم
لَرزیدُم.

ما مُنْتَظِرِ روزِ بَلا شِشْتُم

تا دَ بِلَه قومی بییه که دَ
بِلَه مو حَمَلَه مُونه.

اگرچه انجیر شِگوفه نَمُونه ۱۷

و دَ تاک‌های انگور هیچ
میوه نییه؛

اگرچه حاصلِ درختِ زیتون وجود
ندره

و زمینا هیچ غله-و-دانه
نمیدیه؛

اگرچه رمه‌ها از قوتونا نابود شده

و گله‌ها دَ طپله‌ها نیسته،

بازم ما بخاطرِ کارای خداوند ①۸

خوش اَستُم

و دَ حُضُورِ خُدا نِجات

دِهِنْدِه خُو خوشحالی

مُونِم.

۱۹ خُداوند-خُدا قُوْت مه آسْتِه؛

أو پایای مَرِه رِقْمِ پایای آهُو

جور مُونِه

و باعِثِ موشه که ما دَ

جای های بلند قَدَمِ بَزْنِم.

بَلْدِه سَرْدِسْتِه خَانِدِه ها؛ قَدِ آلِه

مُوسِيقِي خَانِدِه شُنِه.